

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11783/2024
13.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Услуга“ Озаци, чији је пуномоћник Петар Мијановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 29/24 од 05.04.2024. године, у седници одржаној 13.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 29/24 од 05.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 29/24 од 05.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2942/21 од 25.10.2023. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци исплати новчани износ од 1.891,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.07.2021. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 29/24 од 05.04.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати новчани износ од 1.891,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.07.2021. године до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиље.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиље на име трошкова одржавања водомера у периоду од јула 2018. године до децембра 2020. године. Побийана одлука којом је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиље донета је применом одредбе члана 56. Одлуке о комуналним делатностима општине Озаци (као посебним прописом), која је престала да важи доношењем Одлуке о снабдевању водом за пиће од 01.12.2020. године. Одлуке на које се позива ревидент нису донете у истој чињенично-правној ситуацији и њихово правно дејство се не може протезати на конкретан случај, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена. Побийаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 1.891,00 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

У конкретном случају изјављена ревизијаније дозвољена, без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда. Ово из разлога што се, како је наведено, ради о спору мале вредности, па у таквој ситуацији правно дејство посебне процесне норме (члан 479. став 6. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначења првостепене пресуде у смислу члана 403. став 2. истог закона.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова поступка је одбијен као неоснован, јер трошкови састава одговора на ревизију нису били потребни у поступку одлучивања о ревизији .

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**